

Author: Ina Brandt

Original title: *Eutenzauber. Ein goldenes Geheimnis*

© 2015 Arena Verlag GmbH, Würzburg, Germany

www.arena-verlag.de

Through Simona Kessler & Associates Agency Srl

© 2026 Didactica Publishing House

Toate drepturile rezervate pentru versiunea în limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi reprodusă sau stocată

fără acordul editurii.

Editor coordonator: Florentina Ion

Redactor: Mihaela Dobre

Corector: Eugenia Oprea, Dorina Lipan

DTP: Mihaela Nicolae

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BRANDT, INA

Bufnițele magice: un secret auriu/Ina Brandt;

cu il. de Irene Mohr; trad. de Teodora Tănase. – București:

Didactica Publishing House, 2026

ISBN 978-630-375-021-7

I. Mohr, Irene (il.)

II. Tănase, Teodora (trad.)

821.112.2

DIDACTICA PUBLISHING HOUSE

Splaiul Unirii nr. 16, Clădirea Muntenia Business Center,

etaj 5, S06, Sector 4, București

Comenzi și informații

tel.: +40 21 410.88.14; +40 21 410.88.18

e-mail: office@edituradph.ro

www.edituradph.ro

Ina Brandt

După ce și-a încheiat studiile de germanistică, Ina Brandt a lucrat câțiva ani ca lector, apoi s-a dedicat scrisului. De atunci, a publicat mai multe cărți pentru copii. Prin volumul *Bufnițele magice*, autoarea își împlinește un vis mai vechi, pe care un mic huhurez i l-a șoptit, nopți la rând, din grădină.

Ina Brandt locuiește împreună cu soțul ei și cu cele două fice ale lor în apropiere de Stuttgart.

Irene Mohr s-a născut în Hamburg, unde a studiat design grafic la Universitatea de Științe Aplicate. De atunci lucrează ca ilustratoare și artist grafic pentru diferite edituri de cărți pentru copii. În atelierul ei a înființat o școală de pictură și, ani la rând, a ținut cursuri pentru copii și adulți. Când nu ilustrează cărți, își petrece timpul în natură, dar nu printre bufnițe, ci mai degrabă cu pensulele și șevaletul alături.

Ina Brandt

Bufnițele magice

Un secret auriu

cu ilustrații de

Irene Mohr

Traducere din limba germană de

Teodora Tănase

Familia Moraru se mută

Flora stătea pe bancheta din spate a mașinii vechi, urmărind peisajul care se derula în fața ei. Trecuse destul de mult timp de când lăsaseră în urmă ultimul sat. De atunci nu mai zărise nimic altceva în afară de livezi și lanuri de cereale. Se simțea foarte plictisită.

Pe partea din spate a camionului din fața lor, care le transporta mobila, scria cu litere stacojii: „Mutări cu Hector Fericescu! Fericiți și confortabili în noua voastră casă!”

Este absurd! își spuse Flora posomorâtă. Ultimele săptămâni nu au fost plăcute pentru ea. Mama Florei a împachetat zile în șir cutii de carton, care au rămas apoi împrăștiate peste tot prin casă, blocându-le calea. Flora s-a văzut nevoită să poarte trei zile la rând aceeași pereche de blugi, care nu-i plăcea, fiindcă toate celelalte haine ale ei se aflau în cutii. Singurul lucru bun a fost că, la un moment dat, au ambalat și oalele, și tigăile. Drept urmare, la prânz au mâncat de fiecare dată pizza delicioasă sau sendvișuri cu șnițel. Dar asta nu era motiv să spui „Fericiți și confortabili în noua voastră casă”. Dacă Flora putea să decidă, ar fi locuit în continuare în oraș, acolo unde se afla și cea mai bună prietenă a ei, Zoe, căreia îi simțea deja lipsa.

Felix, fratele ei mai mic, îi întrerupse șirul gândurilor:

— Am nevoie la toaletă!

Mama Florei se întoarse spre el. Ochii ei albaștri sclipeau în spatele ochelarilor cu rame pătrate.

— Din păcate, nu putem să ne oprim acum, îi explică ea. Trebuie să rămânem în spatele camionului cu mobilă. Ai fost la toaletă înainte să plecăm. N-a trecut nici măcar o oră de atunci.

— Dar am nevoie la toaletă, insistă Felix.

Mama Florei oftă. Așa a fost Felix dintotdeauna. Imediat ce se urca în mașină avea nevoie la baie. Sau se simțea rău.

— Încă puțin și ajungem, încercă doamna Moraru să-l liniștească.

Și, într-adevăr, imediat apărură și indicatorul galben pe care scria: „Dumbrava Argintie”. Camionul cu mobilă încetini. Puteau să vadă casele din sat, una lângă alta. Era o vale cu câmpii ușor înclinate și păduri întinse. Țiglele roșii de pe acoperișuri străluceau în lumina soarelui, iar în depărtare, vârful turlei unei biserici străpungea cerul albastru.

Flora se uita la o pasăre mare de pe un indicator uriaș, pe care scria „Parcul natural cu păsări răpitoare din Valea Șoaptelor”.

— Aha, deci pe aici se ajunge în Valea Șoaptelor, zise mama, privind drumul îngust care vira la dreapta.

— De unde ai auzit de Valea Șoaptelor? întrebă Flora.

— Am citit într-o broșură. Acolo se află unul dintre cele mai mari parcuri naturale cu păsări răpitoare și bufnițe, explică doamna Moraru.

— Putem să mergem și noi acolo? întrebă Flora.

Suna interesant.

— Hai mai întâi să ajungem la destinație, replică doamna Moraru, încercând să-și prindă în coadă buclele șatene.

Au intrat într-un sens giratoriu, au virat la dreapta, apoi de două ori la stânga, oprind, în cele din urmă, în fața unei case mari și vechi. Lângă ușa roșie de la intrare se afla un panou pe care scria „Cabinet veterinar: Doctorul Dima”. În ghiveciul de sub el, câteva margarete își plecau capetele triste.

— Au nevoie de apă cât mai repede, constată mama Florei, desfăcându-și centura.

— Iar eu am nevoie urgent de o toaletă, îi reaminti Felix de pe bancheta din spate.

— Atunci, hai fuguța în noua noastră căsuță, interveni binedispus doctorul Moraru, tatăl Florei, luând cheile din mașină.

De obicei, pe Flora o amuzau rimele inventate de tatăl său, dar nu și astăzi, pentru că nu voia să audă de „noua căsuță”. În urmă cu câteva săptămâni, când trecuse pe aici cu părinții ei, simțise un miros ciudat peste tot în casă.

Flora o urmă nesigură pe mama la primul etaj. La parter se afla cabinetul pe care avea să-l preia tatăl său, îndeplinindu-și astfel un vis mai vechi: să fie veterinar

la țară. Timp de mai mulți ani, lucrase în cabinetul veterinar pentru animale mici din oraș. Într-o zi, a văzut anunțul doctorului Dima, aflat în căutarea unui veterinar care să-i preia afacerea. Tata i-a povestit Florei că doctorul lucrase aici ca veterinar vreme de treizeci de ani și că echipamentele din cabinet erau cel puțin la fel de vechi. A cheltuit mulți bani pentru aparatură modernă, a cumpărat un calculator nou pentru a ține evidența pacienților, a înlocuit podeaua și a amenajat sala de așteptare cu bun-gust. De aceea nu le

mai rămăseseră bani pentru amenajarea etajului noii case. Era doar proaspăt zugrăvită.

Strălucirea albă a pereților îi întâmpină la intrare. În camere plutea mirosul vopselei, care era totuși mai plăcut decât mirosul de mucegai de la ultima vizită.

— Unde este camera copilului numărul unu? se auzi glasul căraușului din spatele Florei.

— E camera ta, Flora, zise mama zâmbind, de parcă în cutie s-ar fi aflat un cadou uriaș. Pe aici, vă rog!

Clătinând din cap, Flora păși în urma mamei sale.

— Acum ai mai mult spațiu în cameră, nu ți se pare? întrebă doamna Moraru, îndepărtând câteva bucle de pe chipul fiicei sale cu un gest drăgăstos.

Flora le moștenise de la ea, doar că ale ei erau blonde. Totuși, nu semăna deloc cu mama ei. Flora avea ochii verzi ca de pisică și pistrui pe nas.

— Hmm... mormăi Flora.

Într-adevăr, camera goală părea mai încăpătoare decât vechea sa cameră, însă, chiar și așa, nu simțea bucurie.

— Privește grădina! adăugă mama, deschizând larg fereastra.

Inspiră adânc, apoi continuă:

— Miroase foarte bine aici, nu-i așa?

Flora încuviință fără entuziasm.

Fereastra din vechea sa cameră dădea spre strada pe care, la doar câteva case distanță, locuia prietena ei, Zoe. Pentru Flora nu exista o priveliște mai frumoasă de atât!

— Unde punem asta?

În cameră se aflau alți doi bărbați, care cărau o etajeră, așteptând un răspuns de la mama Florei.

— Lipită de peretele acesta, hotărî ea. Iar biroul îl așezăm în dreptul ferestrei. Așa o să ai suficientă lumină pentru teme, Flora.

Stomacul Florei se strânse. Teme! Brusc, își aminti că mai erau doar două săptămâni până când se termina vacanța de vară și trebuia să meargă la noua școală. Gândul acesta o neliniștea. De-ar fi totul doar un vis și s-ar trezi iar în vechea ei cameră!

Sunetul unei bormașini îi întrerupse șirul gândurilor. Nu, nu era un vis. Sosiseră!